

melse, og det vilde glæde mig meget, hvis den af Landstinget indførte Bestemmelse, som skyldes et Medlem af det frikonservative Parti — alle vide, hvem det er — kunde møde Tilslutning i dette Ting.

Saa omtalte det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), at Ministeriet havde faaet et Anfald af Radikalisme og foreslaaet, at Natkørsel skulde kunne finde Sted en Maaned længere end tidligere, men at dette nu var blevet rettet oppe i Landstinget. Men den, der havde faaet dette Anfald af Radikalisme, var den afgaaede Justitsminister Høgsbro. Det er ikke alene saa, at jeg har arvet dette Lovforslag efter min Forgænger, men han har ogsaa forelagt det i Landstinget. Jeg har først mødt det, da det var til første Behandling i det høje Landsting. Saa til den spotske Bemærkning, det ærede Medlem fra Bælum gjorde til mig, siger jeg: Hus forbi! Lad den gaa videre til den afgaaede Justitsminister, Hr. Høgsbro, som var det ærede Medlems gode Partifælle. Men for øvrigt skal jeg sige, at jeg synes, den afgaaede Minister var inde paa en meget fornuffig Vej.

Til det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Christiansen) skal jeg gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad det ærede Medlem sagde angaaende § 33 og de deri indeholdte Erstatningsregler. Det er saa heldigt, at det er overordentlig let at imødekomme det ærede Medlem, thi det, det ærede Medlem kræver, staa efter min Opfattelse allerede i § 33. Saaledes som Paragraffen nu er affattet, lægger den netop Bevisbyrden saaledes, at det er særlig bekvemt for den skadelidte, og det bør det ogsaa være. Der staa netop, at den, som har lidt Skade enten paa Person eller Gods, skal have Erstatning, „medmindre det oplyses, at den skadelidte selv forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden“. Altsaa, den, der forvolder Skaden, skal betale Erstatning, medmindre han kan bevise, at den, der har lidt Skaden, har hidført den forsætlig eller ved grov Uagtsomhed. Det er det omvendte af, hvad Bevisbyrdens Fordeling ellers plejer at være. Hele Bevisbyrden er bleven lagt over paa Skadevolderen, det er ham, der for at slippe for at betale Erstatning skal kunne paavise, at det er skadelidte, der forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har paaført sig Skaden. Det er det ene Tilfælde. Saa staa der videre i samme Stykke: „eller det fremgaar af Omstændighederne, at denne“ — Skaden — „ikke kunde af-

værges ved den Agtpaaivenhed og Omhu, der udkræves fra Førerens Side“. Altsaa, naar den, som har forvoldt Skaden, ikke kan oplyse, at den ikke kunde være afværget ved Agtpaaivenhed og Omhu, skal han betale Erstatning. Det er saa streng en Erstatningsregel, som det ærede Medlem forlangte, altsaa, hans Ønske i saa Henseende er imødekommet ved det foreliggende Lovforslag.

Saa sagde det samme ærede Medlem, at det var ham bekendt, at der for Retten i Odense Herred svævede en Erstatnings-sag, og at den formodentlig endnu ikke var paadømt, skønt den allerede var inkamineret ved Retten i April Maaned. Det maa jeg meget beklage, men uden at kende de nærmere Omstændigheder kan jeg ikke udtale mig derom. Det maatte imidlertid være muligt for den skadelidte ved energisk Optræden at fremkalde en Dom paa langt kortere Tid. Han maatte kunne møde og protestere mod, at der gaves Modparten Anstand, og saa vilde Dommeren sikkert heller ikke give saa lange Anstande, som der her er Tale om. At en Mand i en Sag af denne Beskaffenhed kan faa Anstande paa 1—2 Maaneder ad Gangen, er næsten uforklarligt, hvis ikke skadelidte selv af Godhed, naar han er mødt i Retten, har givet sit Samtykke. Men det lader til at være en meget elskværdig Mand, siden han kun har forlangt en meget lille Erstatning, og maaske har han ladet Godheden løbe af med sig, saa han har givet Samtykke til, at Modparten kunde faa disse Anstande. Hvis det er Tilfældet, maa han takke sig selv for den lange Ventetid. Havde han protesteret, hvad han har Ret til, naar Modparten har forlangt saa store Anstande, vilde de sikkert ikke være blevne bevilgede.

Angaaende Skatten, som forskellige ærede Medlemmer have gjort Bemærkning om, maa jeg først sige til det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), at det ærede Medlems Paavisning af, at der er Spring i Skatteskalaen, rører mig ikke. For denne Skat er i Virkeligheden saa ringe for den, der holder Luksusautomobil, at det er ikke noget at gøre Ophævelser over. Jeg kan ikke sige, hvad det koster en Mand at holde Luksusautomobil. Men skal han først anskaffe et Automobil til mange Tusinde Kroner, holde en Chauffør til at passe det, altsaa koste Tusinder af Kroner ikke alene til Anskaffelsen, men ogsaa til at holde det til sin Fornøjelse, er det virkelig ligegyldigt, om han kommer til at svare 60, 70